

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Klima_Ladislav-Jedne_noci_snil.pdb

PDB Name: Jedné noci snil

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Jedné noci snil

Ladislav Klíma

Jedné noci snil:

V šíleném polobezvědomí kráčel umíněně stále kupředu, zimničně očekáváje, že přijde přece jen ke konci. Šel léta, staletí, tisíciletí, věčnost - a stále tlela před ním nesmírná rovina. Náhle vztyčil se před ním ze země muž a drže před sebou tyč zvolal: "Stát, zde je konec času!" "A co je asi za ním?" zasmál se Odon a tyč přeskočil. A hned uchvátilo jej cosi strašlivého, černého a unášelo ho to šílenou rychlostí v neprostorovou propast. "Vír věčnosti, to jest ničeho," pomyslně si a ztratil vědomí. Když ho nabyt, cítil, že jest unášen stále kupředu, ale tak sladce jako v loktech milující sylfy; tma zmizela, něžné moře barev usmálo se před ním, blížilo se rychle, žhavělo stále více - až náhle jej objalo. Octl se v království oblaků, ohnivých, nevýslovným bohatstvím nevídaných barev a tvarů hřmících ! Jako hory klenuly se kol něho, nad ním, pod ním - a on střelbitě letěl jejich tišinami, umíraje slasti z nebeských, nesmyslových vůní ; neměl však těla, stal se pouhým viděním a zmíráním z vůní ! Stále čarovnější byla tato země oblaků - - či nebyla to oblaka? Ne, bylo to něco transcendentálního - byla to zduševnělá hmota - ekstase! byl to jiný, jiný svět, - ach tak známý - ach, tak neznámý! Stále čarovnější byl, krajiny, souhvězdí, města, lidé, nymfy vystávali z něho a hned zas mizeli za letícím, netušené a přece tak známé věci rodily se stále a stále z něho, - vše oblito kouzelnou slastnou září - září mrtvého a znovu zrozeného - pramene vši poesie, krásy a slasti. "Octl jsem se zas v minulosti, když přeskočil jsem hranice času!" pochopil posléze, "zasnoužil jsem se tak konečně sám s sebou a došel tím konečně nebe -"

Ale ach! sotva si to pomyslně, cítil jakoby pod sebou něco tvrdého, tvrdšího stále víc, cítil, že nabyt těla a čarovný květ kvapně prchal: některá oblaka srazila se v nemotorné pozemské hory, jiná se rozplývala, až

konečně, jako mlžné cáry tlela na úbočích kopců podzimním listím se pestřících . . . Ale krajina zdála se mu tak známou . . . Kráčel kupředu a stále známější bylo mu vše, předvídal, co před ním vyvstane - a jako na rozkaz přání objevovaly se věci ty vskutku. A přeci mezi ním a jimi ležela záclona - největšímu, šílenému úsilí jeho neproniknutelná - cosi posledního, nejhlavnějšího, prostičkého a přece nedomyslitelného - Obcházel horu; "a teď přijdu na větší rovinu, uprostřed níž je velký zámek," vynořila se mlhavá vzpomínka.

A stalo se. Vešel do zámku, ve snění, zdálo se mu, že má k tomu právo. Zámek byl liduprázdný, kráčel po dunících, polotemné chodbě - tu zaslechl za jedněmi z dveří tlumený ženský pláč tak podivný jako zvonění skleněného zvonku, tak podobný skoro d'ábelskému smíchu - tak příšerný - Krev mu stydla - náhle vyrazilo z něho něco : "Eterno !"

Vyrazil dveře a spatřil ji . . . Na pohovce svíjelo se její známé, hadí, zářící tělo - zasvitla božská tvář, paže se rozepjaly - ale hned zas srazily. Vrhł se k ní - Dala se na útěk. Pronásledoval ji řadou pokojů, vzdálenost mezi nimi se stále zvětšovala - konečně zmizela mu, jen dupot její zněl k němu a - smích . . . Nápadně se setmělo, podivný stín postupoval sem od hory - Hrůza zlo přivolávající zachvacovala Odonu.

Octl se v posledním pokoji - nikde východu! Rozhlížel se kolem - tu spatřil ji ležící v koutě. Vrhł se k ní, - ale ještě dříve se vztyčila - a hrůza! Uzřel kdy něco tak hrozného jako teď její tvář? Byla stále skoro krásná - ale tak odporně, tak hnusně, že žádný malíř nedovedl by si imaginovat tak nejpekelnější potvoru. Cosi strašně kluzkého, chlípného, úlisného, až do morku zkaženého pojilo se v ní s naprostou nenávistí a zlobou v celek nevyslovitelně hnusný a strašný. Příšera padla mu kol krku líbajíc jej s příšerným smíchem. Rozpřel se zápas. Setmělo se skoro. Položený vymanil se konečně a prchal nazpět - tu zastoupil mu ve dveřích cestu beztvárný jako noc černý stín - a příšera strhla jej zezadu k zemi - Probudil se. Ač poznal hned, že jen snil, nemohl delší dobu pohnout údy. A neztenčené myšlenky slétly se divem v duši, jež prolétla za půl minuty peklem, neschopna jako tělo k vzepření se onomu děsnému pesimismu, s nímž v noci někdy procítáme.

Sen vrhł strašný stín svůj na Eternu ve bdění - zdála se být Odonovi vskutku sněhovou pannou, příšerou určenou k zábubě jeho. "Jsem v moci d'ábelské," zastenal; "již zmocnila se celého mého nitra strašná vášeň, nenechá se již přemoci, spojil jsem se sám se svým zhoubcem a nic nemůže již pád můj v nejpršíšernější metafysickou propast zastavit."

Potáčeje se přistoupil k oknu, otevřel je. Východ se silně, příšerně bělal a zdálo se, že již musí dole zruměnit. V královské osamocenosti třeptala se na něm denice, magicky tichá a vlídná, d'émantová - zvědavý pohled slunce chtějícího oklikou vidět, jak vypadá země v noci. Hory, děsivější než jindy v mrtvolné své bělosti, hrozivě se na nebi probouzely. Z černého dosud lůna v éteru duhově zněly dva ostýchavé ptačí hlásky. Sotva šeptající růžový vánek přinášel od východu tajemná poselství. A to vše osvítilo noční duši Odonovu - ale ztemnělo jejími stíny. Zoufalá bolest sevřela nitro mladíkovo. - "Ach, jak svůdné je vše! příroda jako žena! příroda je žena, neboť žena jest jen symbolem, teď to chápu ! Jak svůdné vše a klamné ! a strašné ! Jen proto je vše tak svůdné, aby zkázonosnou moc svou mohlo projevit. Všude zeje propast, netušitelné utrpení číhá v ní. Vše bije a rdousí. Ó, přírodo, světe - jste jako má milenka Eterna, ach! Jak to skončí? Lhostejno! Bolí mne vše a mrzí chci jen klid - jen klid!"